

ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑ

ΤΩΝ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΣΤΟ Ε.Μ.Π.

Που ξεκίνησε στις 11/9 ενάντια στη διαθεσιμότητα
1.750 διοικητικών υπαλλήλων σε ΑΕΙ-ΤΕΙ υπό την
εφαρμογή του συστήματος της αξιολόγησης.

Αυτό που βιώνουμε τα τελευταία χρόνια δεν είναι η κυβέρνηση των "μνημονίων" και της "τροίκας" όπως ακούγεται, αλλά κάτι πολύ πιο απλό <<η κρίση του κόσμου των αφεντικών>>. Προκειμένου να αντιμετωπίσουν την καπιταλιστική αναδιάρθρωση και να επιβιώσουν, κράτος και αφεντικά μεταβάλλουν τις σχέσεις παραγωγής μεγιστοποιώντας το κέρδος και εντεινώντας τον κοινωνικό και ταξικό πόλεμο. Η διαχείριση αυτή γίνεται μέσω της βίαιης υποβάθμισης των ζώων μας, δημιουργώντας δεξαμενές ανέργων και φτηνού εργατικού δυναμικού στα πλαίσια της αξιοκρατίας και της ανάπτυξης, στρατιωτικοποιώντας την παραγωγική διαδικασία και καταστέλλοντας οποιονδήποτε προσπαθεί να αντισταθεί.

Το διαχειριστικό αυτό μοντέλο παραγωγής δεν θα μπορούσε να αφήσει απ' έξω τη λειτουργία του "δημόσιου" πανεπιστημίου μιάς και αυτό γεμίζει τις τσέπες τους. Όλα μοιάζουν να έχουν πάρει το δρόμο τους πλέον στην κατεύθυνση του πανεπιστημίου μπίζνα, όπου ό,τι δεν παράγει κέρδος περισεύει και πρέπει να πάρει πόδι (αξιολόγηση). Είναι το ίδιο μοντέλο που προωθεί τον στείρο ακαδημαϊσμό, την καριεροφιλία και την λογική του «κουτάω μόνο την πάρτη μου», και ως πατάω επί πτωμάτων.

Έτσι, βλέπουμε τις σπουδές να εντατικοποιούνται όλο και περισσότερο, το κόστος φοίτησης αυξάνεται, και τα διάφορα επικερδή ερευνητικά προγράμματα να εκπονούνται στο τζάμπα από μεταπτυχιακούς και διδακτορικούς. Εργολαβικές εργάτριες και εργάτες στην καθαριότητα και τον επιοπισμό να δουλεύουν υπό καθεστώς δουλείας και αν διαφωνούν να έχουν να κάνουν με τους μπράβους των αφεντικών, και το παζλ πλέον συμπληρώνουν οι διοικητικοί, που απολύονται γιατί φαντάζουν υπεράριθμοι (και ως αυξηθεί μετά από τις απολύσεις ο φόρτος εργασίας αυτών που μένουν). Όσον αφορά το τελευταίο, για εμάς κανείς δεν περισεύει ή δεν <<κάνει καλά την δουλειά του>> και ούτε πιστεύουμε τις μαλακίες περί εξορθολογισμού των ελληνικών πανεπιστημίων.

Αναγνωρίζουμε όλα τα παραπάνω σαν μια εντεινόμενη έκφανση της καπιταλιστικής διαχείρισης μέσα στα πανεπιστήμια, η οποία αντιμετωπίζεται μόνο με αγώνες μέσα και έξω από τις σχολές. Αγώνες ταξικούς που συντονίζονται από τα κάτω μακριά από κάθε λογική ανάθεσης και κομμάτিকা συμφέροντα. Που δεν χωράνε συμμαχίες με τύπους που προασπίζονται τα συμφέροντα του κράτους και των αφεντικών (βλέπε Σίμο Σιμόπουλο, Θεοδόση Πελεγρίνη, Τώνια Μοροπούλου κ.α.). Διαδικασίες και δομές που δεν αναλώνονται μόνο σε πρόοκαιρα και συνεχειακά ζητήματα αλλά αντιλαμβάνονται την επίθεση αυτή σαν συλλογική υποτίμηση όλων «των από κάτω» αυτής εδώ της κοινωνίας. Άγριες απεργίες διαρκείας που έχουν ως κύριο μέλημά τους το πλήρες μπλοκάρισμα της παραγωγικής διαδικασίας (μαθήματα, εργαστήρια, ερευνητικά) στην πράξη στον εκάστοτε εργασιακό χώρο.

Δεν έχουμε αυταπάτες.

Να μην υποστηρίζουμε ένα σύστημα που πια δε χωράει κανέναν μας.

Στεκόμαστε αλληλέγγυοι στον αγώνα των απεργών διοικητικών υπαλλήλων στα πανεπιστήμια.

Υ.Γ. Αυτή τη στιγμή και εν ώρα αποκλεισμού της Πολυτεχνειούπολης διάφορα ερευνητικά προγράμματα συνεχίζουν να γίνονται. Και μάλιστα με έναν πολύ ιδιαίτερο τρόπο. Αναίθηνται στους μεταπτυχιακούς και διδακτορικούς φοιτητές για να τα συνεχίσουν στα σπίτια τους, στα γραφεία των καθηγητών ή ακόμα και σε ιδιωτικά εργαστήρια!

Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Πολυτεχνείου (αίθ. 11, κτ. χημ. μηχ)